

Cauza C-3/21

Cerere de decizie preliminară

Data depunerii:

4 ianuarie 2021

Instanța de trimitere:

High Court (Irlanda)

Data deciziei de trimitere:

30 noiembrie 2020

Reclamantă:

FS

Pârâți:

Chief Appeals Officer

Social Welfare Appeals Office

Minister for Employment Affairs

Minister for Social Protection

HIGH COURT [ÎNALTA CURTE, IRLANDA]

CONTROL JURISDICTIONAL

[*omissis*]

ÎNTRE

FS

RECLAMANTĂ

ȘI

**CHIEF APPEALS OFFICER [RESPONSABILUL PRINCIPAL CU
PROCEDURILE DE APEL], SOCIAL WELFARE APPEALS OFFICE**

**[COMISIA DE APEL ÎN MATERIE DE AJUTOR SOCIAL], MINISTER
FOR EMPLOYMENT AFFAIRS [MINISTRUL PENTRU OCUPAREA
LOCURILOR DE MUNCĂ] ȘI MINISTER FOR SOCIAL PROTECTION
[MINISTRUL PROTECȚIEI SOCIALE]**

PĂRĂȚI

HOTĂRÂREA pronunțată de domnul judecător Richard Humphreys la 6 noiembrie 2020

1. Problema care se ridică în speță este dacă reclamanta avea dreptul să obțină o plată retroactivă a diferenței dintre alocația familială din Irlanda și cea din România pentru perioada cuprinsă între sosirea sa în Irlanda în luna noiembrie/decembrie a anului 2016 și depunerea unei cereri pentru o alocație familială în Irlanda la 16 ianuarie 2018.

Situația de fapt

2. Reclamanta s-a născut în luna iulie a anului 1989 (născută FZ) la Năsăud în regiunea Transilvania din România. Reclamanta este resortisant român prin naștere și cetățean al Uniunii de la aderarea României în anul 2007.

3. Ea s-a căsătorit cu C-D.S la 12 august 2012. Copilul rezultat din căsătorie, P-L. S, s-a născut în luna decembrie a anului 2015. În luna respectivă, reclamanta a depus o cerere pentru echivalentul din România al unei alocații familiale, care a fost acordată în luna decembrie a anului 2015 sau în luna ianuarie a anului 2016.

4. Soțul reclamantei s-a stabilit în Irlanda în octombrie 2016 pentru a ocupa un loc de muncă în calitate de lucrător în domeniul medical. Acesta nu a depus o cerere de alocație familială. Reclamanta și copilul s-au stabilit ulterior în luna noiembrie sau în decembrie a anului 2016 în Irlanda și pe durata perioadei în care reclamanta a continuat să beneficieze de alocația familială din România, aceasta nu a depus o cerere de alocație familială în Irlanda.

5. Ea a completat un formular de cerere pentru alocație familială la 10 ianuarie 2018, care a fost primit de ministru la 16 ianuarie 2018 (această din urmă dată a fost considerată a fi data cererii). Partea 7 din formular se referă la solicitări tardive în cazul în care cererea este depusă la mai mult de 12 luni după luna în care solicitantul sau soția [sa] au sosit cu scopul de a se stabili în Irlanda. Aceasta menționează motivele pentru o solicitare tardivă în cazul depunerii unei cereri de plată retroactive. Această parte a formularului a fost lăsată necompletată, ceea ce a avut drept consecință faptul că reclamanta, cel puțin într-o primă etapă, nu a solicitat în mod specific plata retroactivă. Cererea a fost admisă în luna februarie a anului 2018, iar alocația familială din România a încetat în jurul acelei perioade.

6. La 13 august 2018, reclamanta a solicitat reexaminarea deciziei în temeiul articolului 301 din Social Welfare Consolidation Act 2005 [Legea codificată din 2005 privind securitatea socială], pe baza faptului că ea ar fi trebuit să fie

considerată eligibilă pentru efectuarea unei plăți retroactive. Cererea a fost respinsă la 22 august 2018. Ulterior, reclamanta a formulat o cale de atac la 29 august 2018, însă acțiunea a fost respinsă la 12 februarie 2019. [OR 2]

7. Un memoriu în care se expun motivele prezentei proceduri a fost depus la 10 mai 2019, cererea principală constând în emiterea unui ordin de *certiorari* vizând decizia din 12 februarie 2019, însoțită de o acțiune în constatare și o cerere de sesizare a Curții de Justiție a Uniunii Europene. [*omissis*] [aspecte procedurale]

Dreptul relevant al Uniunii

8. Legislația relevantă a Uniunii este Regulamentul (CE) nr. 883/2004 [al Parlamentului European și al Consiliului din 29 aprilie 2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO 2004, L 166, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 82)], cu modificările ulterioare, astfel cum a fost pus în aplicare prin Regulamentul (CE) nr. 987/2009 [al Parlamentului European și al Consiliului din 16 septembrie 2009 de stabilire a procedurii de punere în aplicare a Regulamentului (CE) nr. 883/2004 privind coordonarea sistemelor de securitate socială (JO 2009, L 284, p. 1)]. Regulamentele care l-au precedat au fost Regulamentul nr. 4 al Consiliului [de stabilire a modalităților de punere în aplicare și de completare a dispozițiilor Regulamentului nr. 3 privind securitatea socială a lucrătorilor migranți] (JO nr. 30 din 16 septembrie 1958, p. 597) și Regulamentul (CEE) nr. 1408/71 [al Consiliului din 14 iunie 1971 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu lucrătorii salariați și cu familiile acestora care se deplasează în cadrul Comunității (JO 1971 L 149, p. 2, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 26)], pus în aplicare prin Regulamentul (CEE) nr. 574/72 [al Consiliului din 21 martie 1972 de stabilire a normelor de aplicare a Regulamentului (CEE) nr. 1408/71 privind aplicarea regimurilor de securitate socială în raport cu salariații și cu membrii familiilor acestora care se deplasează în interiorul Comunității (JO 1972 L 74, p. 1, Ediție specială, 05/vol. 1, p. 74)].

9. Dispozițiile esențiale ale Regulamentului (CE) nr. 883/2004 sunt următoarele:

- (i). Considerentul (12) al regulamentului menționat precizează că „[p]e baza proporționalității, este necesar să se asigure ca principiul asimilării faptelor sau evenimentelor să nu conducă la rezultate nejustificate din punct de vedere obiectiv sau la cumulul unor prestații de același tip pentru aceeași perioadă.”
- (ii). Articolul 76 alineatul (4) include o cerință potrivit căreia solicitanții au obligația de a informa instituțiile din statul membru competent și din statul de reședință, în cel mai scurt termen, cu privire la orice modificare a situației lor personale sau familiale, care aduce atingere drepturilor la prestațiile prevăzute de regulamentul menționat.
- (iii). Articolul 76 alineatul (5) prevede în continuare că nerespectarea obligației de informare poate atrage după sine aplicarea unor sancțiuni

proporționale în conformitate cu dreptul intern, însă, cu toate acestea, aceste măsuri trebuie să fie echivalente cu cele aplicabile în situații similare care țin de ordinea juridică internă și să nu facă imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea practică a drepturilor conferite persoanelor în cauză de regulamentul menționat

- (iv). Articolul 81 prevede că „revendicările, declarațiile sau recursurile care ar fi trebuit introduse, în aplicarea legislației unui stat membru, într-un anumit termen la o autoritate, instituție sau jurisdicție din statul membru respectiv, sunt admise, în cazul în care sunt introduse în același termen menționat la o autoritate, o instituție sau o jurisdicție corespunzătoare dintr-un alt stat membru. În acest caz, autoritatea, instituția sau jurisdicția astfel sesizată transmite fără întârziere aceste revendicări, declarații sau recursuri autorității, instituției sau jurisdicției competente din primul stat membru, fie direct, fie prin intermediul autorităților competente din statul membru în cauză. Data la care aceste revendicări, declarații sau recursuri sunt prezentate unei autorități, unei instituții sau unei jurisdicții din al doilea stat membru se consideră data prezentării lor la autoritatea, instituția sau jurisdicția competentă”.
10. În ceea ce privește Regulamentul (CE) nr. 987/2009, considerentul (9) al acestuia face referire la complexitatea domeniului securității sociale și precizează că aceasta impune tuturor instituțiilor unui stat membru să depună **[OR 3]** eforturi deosebite pentru a sprijini persoanele asigurate pentru a evita penalizarea acelor care nu și-au prezentat cererea sau au omis să ofere anumite informații în conformitate cu Regulamentul nr. 883/2004.
11. Jurisprudența esențială cuprinde următoarele elemente:
- (i). În Hotărârea din 23 octombrie 1986, van Roosmalen/Bestuur van de Bedrijfsvereniging voor de Gezondheid (cauza 300/84, EU:C:1986:402), Curtea a statuat că regulamentul anterior trebuie să fie interpretat în sens larg.
- (ii). În Hotărârea din 24 octombrie 1996, Institut national d'assurances sociales pour travailleurs indépendants (Inasti)/Picard (C-335/95, [EU:C:1996:415]), Curtea a statuat că neprezentarea unei cereri într-o formă corespunzătoare autorităților competente de la locul de reședință al solicitantului nu se opunea aplicării unei reguli de repartizare a prestațiilor în temeiul Regulamentului nr. 574/72. Aceasta ilustrează faptul că diferite elemente ale regulamentului pot avea o aplicare autonomă, astfel încât este posibil ca nerespectarea anumitor dispoziții să nu ducă la pierderea drepturilor.
- (iii). În Hotărârea din [27 septembrie] 2012, Partena ASBL/Les Tartes de Chaumont-Gistoux SA (C-137/11, [EU:C:2012:593]), Curtea a statuat

că dispozițiile regulamentului trebuie interpretate astfel încât să contribuie la instituirea unei libere circulații a lucrătorilor migranți cât mai complete posibil.

- (iv). În Hotărârea din 4 iunie 2015, Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank/E. Fischer-Lintjens (C-543/13, [EU:C:2015:359]), s-a statuat că omiterea oferirii de informații nu era neapărat de natură să împiedice continuitatea acoperirii oferite de asigurarea socială.
- (v). Curtea a subliniat în Hotărârea din 11 aprilie 2019 Tarola/Minister for Social Protection (C-483/17, [EU:C:2019:309]) la punctul 36, precum și în alte cauze că, în lipsa unei trimiteri la dreptul intern, dispozițiile de drept al Uniunii trebuie, în general, să primească în întreaga Uniune o interpretare autonomă și uniformă.

Dispozițiile de drept irlandez relevante

12. Dispozițiile pertinente de drept intern includ următoarele:

- (i). Articolul 241 alineatul (1) din Social Welfare Consolidation Act 2005 (Legea codificată din 2005 privind securitatea socială) prevede că „o condiție pentru acordarea dreptului oricărei persoane la o prestație este ca aceasta din urmă să formuleze cererea în legătură cu prestația respectivă în mod valabil”.
- (ii). Articolul 241 alineatul (4) din Legea din 2005 prevede că o persoană care nu a depus o cerere de alocații familiale în termenul prevăzut este decăzută din dreptul de a solicita orice plată retroactivă care să vizeze perioada de dinainte de data depunerii cererii, „cu excepția cazului în un responsabil cu autoritate de decizie sau un responsabil cu procedurile de apel stabilește că a existat un motiv justificat pentru întârzierea în depunerea cererii”.
- (iii). Articolul 301 din Legea din 2005 permite reexaminarea deciziilor iar acesta a fost invocat de reclamantă fără succes înainte de a formula o cale de atac în mod formal. **[OR 4]**
- (iv). Termenul prevăzut este de 12 luni, calculat de la momentul în care persoana devine eligibilă potrivit articolului 220 din Legea din 2005 — a se vedea articolul 182 litera (k) din Social Welfare (Consolidated Claims, Payments and Control) Regulations 2007 [Regulamentul din 2007 privind ajutorul social (codificarea cererilor, plăților și modalităților de control)] (S.I. nr. 142 din 2007), introdus de Social Welfare (Consolidated Claims, Payments and Control) (Amendment) (No 3) (Prescribed Time) Regulations 2008 [Regulamentul din 2008 privind ajutorul social (codificarea cererilor, plăților și modalităților de control) (Amendment) (nr. 3) (Termenul prevăzut)] (S.I. nr. 243 din 2008).

Motivele de contestare

13. Mai multe dintre motivele invocate în expunerea de motive nu oferă, prin ele însele, un temei pentru a contesta decizia sau pentru a solicita acordarea oricărei alte forme de reparație:

- (i) motivul (i) punctele 1 și 2 reprezintă simple constatări de fapt;
- (ii) motivul (i) punctul 3 și motivul (ii) punctul 1 reprezintă simple declarații de drept; iar
- (iii) motivul (iii) punctele 1 și 2 nu constituie măsuri pe fond, ci vizează pur și simplu aspecte accesorii, și anume o trimitere preliminară adresată Curții și, în consecință, o ordonanță de retrimiteră către Chief Appeals Officer.

14. Prin urmare, nu există decât trei motive de contestare pe fond, motivul (i) punctul 4, motivul (ii) punctul 2 primul alineat și, respectiv, motivul (ii) punctul 2 al doilea alineat.

Motivul (i) punctul 4 – faptul că alocația familială din România a continuat să fie acordată nu a fost considerat drept revendicare în sensul articolului 81 din Regulamentul nr. 883/2004

15. Potrivit acestui motiv, „este cert că reclamanta are o revendicare pendinte în România formulată imediat după nașterea fiului său. Primul pârât a săvârșit o eroare de drept prin faptul că a refuzat să examineze, la acel moment, revendicarea pendinte din România ca fiind o revendicare în vederea obținerii unei alocații familiale în Irlanda potrivit articolului 81 din Regulamentul nr. 883/2004. Justificarea primului pârât de a proceda astfel se întemeiază pe faptul că revendicarea a fost ulterior depusă în Irlanda. Aceasta ar reprezenta o interpretare nejustificat de îngustă și de restrictivă a dispoziției, care este eronată și contrară dreptului Uniunii. Revendicarea pendinte în România ar fi trebuit tratată ca o revendicare în vederea obținerii unei alocații familiale în Irlanda, începând de la data la care Irlanda a devenit statul membru competent (luna octombrie a anului 2016).”

16. Această întrebare, deși formulată în termeni ușor tendențioși, ridică totuși o problemă de drept al Uniunii pe care o vom aborda [*omissis*] în continuare. Susținerile reclamantei urmăreau să meargă dincolo de acest palier, pentru a sugera că resortisanții Uniunii care sosesc pe teritoriul statului trebuie să fie informați cu privire la drepturile pe care le au de a solicita prestații în general, inclusiv prestațiile specifice pentru care ar putea fi eligibili. De altfel, problema pentru reclamantă în legătură cu acest punct este că aceasta nu a invocat nicio astfel de obligație, prin urmare orice astfel de sugestie se plasează întru totul în afara prezentei cauze.

Motivul (ii) punctul 2 primul alineat – chestiunea aplicabilității articolului 76 din Regulamentul nr. 883/2004

17. Potrivit acestui motiv, „sub rezerva situației în care o revendicare pendinte depusă într-un stat membru este considerată admisibilă într-un alt stat membru în temeiul articolului 81 din Regulamentul nr. 883/2004, este dificil de înțeles cum s-ar aplica dispozițiile articolului 76 în procedura în speță”.

18. Cu toate că modul de redactare a acestui motiv este oarecum sub nivelul optim în sensul că reclamanta nu are dreptul să i se acorde măsuri în virtutea simplului fapt că anumite situații sunt dificil de înțeles, esența motivului constă în faptul că nerespectarea articolului 76 nu înlătură dispozițiile articolului 81 din Regulamentul [OR 5] nr. 883/2004, dacă acesta se aplică. Acest aspect ridică o problemă de drept al Uniunii pe care o vom aborda [*omissis*] în continuare.

Motivul (ii) punctul 2 al doilea alineat – încălcarea principiului efectivității

19. Potrivit acestui motiv, „în subsidiar și fără a aduce atingere celor de mai sus, [...] primul pârât, în aplicarea primei teze a articolului 76 alineatul (5), a stabilit că, după ce reclamanta nu și-a îndeplinit obligația de informare cu privire la schimbările relevante intervenite în situația personală, acesteia ar fi trebuit să i se aplice sancțiuni proporționale în temeiul dreptului intern «echivalente cu cele aplicabile în situații similare, care țin de ordinea juridică internă». Primul pârât a arătat că aceste măsuri se aplică în egală măsură tuturor solicitanților și că acestea nu erau disproporționate. Cu toate acestea, primul pârât nu a luat în considerare a doua teză a articolului 76 alineatul (5) din Regulamentul nr. 883/2004, potrivit căreia «aceste măsuri [...] [trebuie puse în aplicare] astfel încât pentru solicitanți să nu fie imposibilă sau excesiv de dificilă exercitarea practică a drepturilor conferite persoanelor în cauză de prezentul regulament». Iar aceasta este tocmai [ceea] ce se întâmplă aici, în măsura în care revendicarea a devenit imposibilă.”

20. În cazul în care se aplică articolul 76 alineatele (4) și (5), posibilele întrebări care s-ar putea ridica sunt dacă rezultatul este disproporționat, sau, în subsidiar, contrar principiului efectivității. Motivele de drept enunțate la litera (e) din expunerea de motive nu oferă vreun temei pentru contestarea rezultatului ca fiind disproporționat, ci se referă numai la principiul efectivității. Desigur, s-a urmărit acordarea de măsuri care includeau și constatarea faptului că Chief Appeals Officer a săvârșit o eroare atunci când a stabilit că rezultatul nu era disproporționat, însă pârâții au obiectat arătând că, de fapt, nu există niciun motiv în susținerea acestei revendicări. Trebuie să admitem că această critică este consecventă cu normele pe deplin uzuale și tradiționale de procedură – revendicarea în sine este insuficientă întrucât trebuie să existe un motiv pe care să se întemeieze – și, prin urmare, trebuie să concluzionăm că această critică referitoare la caracterul disproporționat nu este cea pe baza căreia reclamanta poate avea succes în aceste proceduri. Cu toate acestea, critica referitoare la încălcarea principiului efectivității este susținută corespunzător cerințelor legale și ridică o chestiune de drept al Uniunii pe care o vom aborda în continuare.

Chestiuni de drept al Uniunii invocate

21. Considerăm că trei probleme de drept al Uniunii decurg din cele trei motive de fond identificate mai sus și considerăm oportun, în toate împrejurările, să sesizăm Curtea cu o trimitere preliminară în temeiul articolului 267 din TFUE.

Prima întrebare preliminară

22. Prima întrebare preliminară este formulată astfel: noțiunea de „revendicare” în sensul articolului 81 din Regulamentul nr. 883/2004 include situația de a beneficia permanent de o prestație plătită periodic de un prim stat membru (în cazul în care prestația ar fi în mod normal datorată de un al doilea stat membru) de fiecare dată când o astfel de prestație este plătită, chiar și ulterior solicitării inițiale și deciziei inițiale din partea primului stat membru de a acorda prestația[?]

23. Argumentele cu privire la această întrebare sunt următoarele:

- (i) Reclamanta consideră că noțiunea de revendicare include, într-adevăr, noțiunea de revendicare pendinte, printr-o interpretare largă a regulamentului. **[OR 6]**
- (ii) Pârâții consideră că noțiunea de „revendicare” înseamnă pur și simplu cererea inițială și că articolul 81 nu are niciun sens dacă este aplicat unei „revendicări” pendinte, întrucât nu există o dată la care această cerere să fie prezentată unui stat membru în sensul articolului menționat. S-a susținut de asemenea că nu ar exista un termen limită pentru depunerea unei cereri pentru prestații sociale în cazul resortisanților Uniunii care beneficiază deja de o prestație cu ocazia schimbării de reședință între statele membre și, prin urmare, aceștia ar fi tratați semnificativ mai favorabil decât resortisanții irlandezi sau alți cetățeni ai Uniunii care nu beneficiau de prestații sociale la momentul intrării lor în al doilea stat membru.
- (iii) Propunem să se dea un răspuns negativ la această întrebare. Subscriem la teza pârâților și nu admitem ipoteza că orice plată periodică reprezintă o nouă revendicare. Acestea sunt plăți efectuate în baza deciziei unice luate de autoritățile primului stat membru de a admite revendicarea inițială. Plățile ulterioare nu reprezintă altceva decât punerea în aplicare a deciziei respective, care a fost luată în baza unei revendicări inițiale unice. Extinderea sensului unei revendicări astfel încât aceasta să se aplice de fiecare dată când o persoană încasează o prestație socială ar da naștere unor anomalii și unei discriminări împotriva resortisanților Uniunii care nu beneficiază de o prestație atunci când își schimbă statul membru de reședință.
- (iv) Răspunsul are o incidență asupra soluționării litigiului întrucât motivarea deciziei atacate ar fi eronată dacă teza reclamantei ar fi admisă.

A doua întrebare preliminară

24. A doua întrebare preliminară este formulată astfel: în cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, în împrejurările în care o cerere de prestații sociale este prezentată în mod eronat în statul membru de origine, în condițiile în care ar fi trebuit să fie depusă în al doilea stat membru, obligația care revine celui de al doilea stat membru în temeiul articolului 81 din Regulamentul nr. 883/2004 (în mod specific, obligația de a trata cererea adresată statului membru de origine ca fiind admisibilă în al doilea stat membru) trebuie interpretată ca fiind total independentă de obligația solicitantului de a furniza informații corecte cu privire la domiciliul său potrivit articolului 76 alineatul (4) din Regulamentul nr. 883/2004, astfel încât o cerere prezentată în mod eronat în statul membru de origine trebuie să fie acceptată ca admisibilă de al doilea stat membru în sensul articolului 81, în pofida faptului că solicitantul omite să pună la dispoziție informațiile corecte cu privire la domiciliul său în conformitate cu articolul 76 alineatul (4), în termenul de depunere a unei revendicări prevăzut de legislația celui de al doilea stat membru?

25. Punctele de vedere cu privire la această întrebare sunt următoarele:

- (i) Reclamanta consideră că această întrebare trebuie să primească un răspuns afirmativ și că obligația de a considera revendicarea ca fiind admisibilă în al doilea stat membru este întru totul independentă de respectarea sau nerespectarea de către solicitant a obligației de informare. Abordarea se întemeiază pe Hotărârea din 4 iunie 2015, Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank/E. Fischer-Lintjens, (C-543/13, [EU:C:2015:359], în special punctul 54), în care s-a statuat că faptul că nu au fost oferite informații nu era neapărat de natură să împiedice continuitatea acoperirii oferite de asigurarea socială. **[OR 7]**
- (ii) Pârâții consideră că această întrebare nu se justifică, având în vedere propunerea de răspuns la prima întrebare preliminară, însă, dacă s-ar ridica această întrebare, răspunsul ar trebui să fie negativ, în sensul că necomunicarea unor informații corecte care ar fi permis transferul în mod corespunzător al revendicării împiedică, atât în practică cât și în principiu, aplicarea procedurii de transfer prevăzute la articolul 81. În speță, a existat o deficiență fundamentală în respectarea obligațiilor legale. Reclamanta a încălcat articolul 76 alineatul (4), iar autoritățile române nu ar fi avut posibilitatea de a pune în aplicare articolul 81 întrucât reclamanta nu le-a informat la niciun moment înainte de a depune cererea de alocații familiale în Irlanda cu privire la faptul că avea reședința în această țară.
- (iii) Propunem să se răspundă că această întrebare nu se justifică, având în vedere propunerea de răspuns la prima întrebare preliminară, însă, dacă s-ar ridica această întrebare, ea ar trebui să primească un răspuns negativ, pentru motivele prezentate în argumentația pârâților.

- (iv) Răspunsul la această întrebare este relevant întrucât decizia atacată se întemeiază pe nerespectarea de către reclamantă a articolului 76 alineatul (4).

A treia întrebare preliminară

26. A treia întrebare preliminară este formulată astfel: din principiul efectivității prevăzut de dreptul Uniunii rezultă că, în împrejurări precum cele din prezenta procedură [în special în împrejurări în care resortisantul Uniunii care își exercită drepturile de liberă circulație își încalcă obligația care îi revine în temeiul articolului 76 alineatul (4) de a informa autoritățile de securitate socială din statul membru de origine cu privire la schimbarea țării sale de reședință] accesul la drepturile conferite de dreptul Uniunii este lipsit de efect util prin aplicarea unei dispoziții din legislația națională a statului membru în care se exercită dreptul la liberă circulație potrivit căreia, în vederea obținerii retroactivității cererilor de alocații familiale, un resortisant al Uniunii trebuie să solicite o astfel de prestație în al doilea stat membru într-un termen de 12 luni prevăzut în ordinea juridică internă a acestui din urmă stat membru?

27. Punctele de vedere cu privire la această întrebare sunt următoarele:

- (i) Reclamanta consideră că principiul efectivității a fost încălcat întrucât cererea acesteia vizând retroactivitatea nu a fost admisă.
- (ii) Pârâții consideră că trebuie să se răspundă negativ la această întrebare și că nu a existat o încălcare a principiului efectivității. Regula privind termenul de 12 luni reprezintă o dispoziție neutră care se aplică atât cetățenilor irlandezi, cât și cetățenilor Uniunii și oferă o posibilitate de retroactivitate în cazul în care cererea este depusă în termen de 12 luni sau dacă se demonstrează existența unui motiv întemeiat pentru care acest termen nu a fost respectat.
- (iii) Propunem să se dea un răspuns negativ și la această întrebare și ne raliem argumentației pârâților. În opinia noastră, teza reclamantei reprezintă o neînțelegere fundamentală a criteriului efectivității. Ea nu reprezintă o garanție pentru succesul oricărei cereri particulare. Dacă ar fi astfel interpretată, nicio cerere întemeiată pe dreptul Uniunii nu ar putea fi niciodată refuzată în temeiul dispozițiilor de drept intern (precum normele privind prescripția); aceasta ar fi situația nu numai în materia protecției sociale, ci în toate domeniile de drept în care există o suprapunere cu dreptul Uniunii, întrucât aceasta ar face ca acea cerere să fie imposibil sau excesiv de dificil de formulat *pentru solicitantul în cauză*, chiar și în cazul în care acesta nu a făcut uz de posibilitățile de a-și exercita [OR 8] drepturile. Aceasta este o situație complet diferită față de cea a unei dispoziții legale care nu oferă o posibilitate rezonabilă *solicitanților la modul general*. Acest din urmă tip de dispoziție contravine principiului efectivității, ceea ce nu este cazul

unei dispoziții legale neutre și rezonabile pe care un anumit solicitant omite să o invoce.

- (iv) Chestiunea este relevantă întrucât termenul limită de 12 de luni pentru depunerea unei cereri a fost invocat de pârâți pentru a justifica refuzul retroactivității.

Ordonanță

28. În consecință, ordonanța va avea următorul cuprins:

(i). Adresăm Curții următoarele întrebări, în temeiul articolului 267 TFUE:

[1] Noțiunea de „revendicare” în sensul articolului 81 din Regulamentul nr.883/2004 include situația de a beneficia permanent de o prestație plătită periodic de un prim stat membru (în cazul în care prestația ar fi în mod normal datorată de un al doilea stat membru) de fiecare dată când o astfel de prestație este plătită, chiar și ulterior solicitării inițiale și deciziei inițiale din partea primului stat membru de a acorda prestația[?]

[2] În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare, în împrejurările în care o cerere de prestații sociale este depusă în mod eronat în statul membru de origine, în condițiile în care ar fi trebuit depusă într-un al doilea stat membru, obligația care revine celui de al doilea stat membru în temeiul articolului 81 din Regulamentul nr. 883/2004 (în mod specific, obligația de a trata cererea adresată statului membru de origine ca fiind admisibilă în al doilea stat membru) trebuie interpretată ca fiind total independentă de obligația solicitantului de a furniza informații corecte cu privire la domiciliul său potrivit articolului 76 alineatul (4) din Regulamentul nr. 883/2004, astfel încât o cerere depusă în mod eronat în statul membru de origine trebuie să fie acceptată ca admisibilă de al doilea stat membru în sensul articolului 81, în pofida faptului că solicitantul omite să pună la dispoziție informațiile corecte cu privire la domiciliul său în conformitate cu articolul 76 alineatul (4), în termenul de depunere a unei revendicări prevăzut în legislația celui de-al doilea stat membru?

[3] Din principiul efectivității prevăzut de dreptul Uniunii rezultă că, în împrejurări precum cele din prezenta procedură [în special în împrejurări în care resortisantul Uniunii care își exercită drepturile de liberă circulație își încalcă obligația care îi revine în temeiul articolului 76 alineatul (4) de a informa autoritățile de securitate socială din statul membru de origine cu privire la schimbarea țării sale de reședință], accesul la drepturile conferite de dreptul Uniunii este lipsit de efect util prin aplicarea unei dispoziții din legislația națională a statului membru în care se exercită dreptul la liberă circulație potrivit căreia, în vederea obținerii retroactivității cererilor de alocații familiale, un resortisant al Uniunii trebuie să solicite o astfel de prestație în al doilea stat membru într-un termen de 12 luni prevăzut în ordinea juridică internă a acestui din urmă stat membru?

(ii). Informăm reclamanta cu privire la obligația de a depune la grefă, în termen de 28 de zile, toate documentele și formularele necesare Curții și suspendăm judecarea cauzei până la pronunțarea deciziei de către Curte.

DOCUMENT DE LUCRU